

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kulhanek\\_Jiri-Koruna\\_vecnosti.PDB](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Kulhanek_Jiri-Koruna_vecnosti.PDB)

**PDB Name:** Kulhanek\_Jiri-Koruna\_vecnosti

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 29.2.2004

**Modification Date:** 29.2.2004

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

Koruna věčnosti  
Jiří Kulháněk

Pěst švihla mezerou mezi závěsy tak rychle, že se dlouhé pruhy látky ani nerozhoupaly. Vychrtlý mnich v černém hábitu strnul, dýka mu vyklouzla z prstů a ještě než zazvonila o mozaikovou podlahu, mnich zemřel. Tam, kde z jeho snědé obličeje před okamžikem trčel zobákovitý nos, nebylo nyní mimo bílé svítící kosti nic. Vyholená hlava dutě křupla o zem a z uší vyrazily praménky krve.

Tentokrát se závěsy zavlnily. Muž, který mezi nimi proklouzl, se na svou obrovskou postavu pohyboval až neuvěřitelně mrštně. Otřel si zakrvácenou pěst o roucho mrtvého mnicha a dozadu za opasek si zastrčil jeho dýku; chladné modré oči přitom ani na okamžik nepřestaly pozorovat protější stranu okrouhlé místnosti. Černala se v ní ústí čtyř chodeb, nad kterými byl setřelý nápis vroubený opadaným štukem v podobě propletených hadů. Z nápisu se dalo vyrozumět jen, že:  
...hadí Bůh Set, je...

Muž byl oblečen do dlouhé kazajky z kůže pobité poškrábanými a posekanými bronzovými destičkami, u pasu mu visel rovný meč v jednoduché pochvě a na nohou měl nízké sandály, s kterými až hrubě kontrastovaly ocelové holeně vytažené do oválných chráničů kolen - zřejmě pozůstatky těžkého bitevního brnění.

Obr natočil hlavu a hřiva černých vlasů spoutaných úzkou stříbrnou čelenkou mu zašustila po ramenou. Slabý šouravý zvuk se ozval z ústí chodby úplně vlevo. Pod mužovou snědou, jizvami pokrytou pokožkou se zavlnily provazce svalů, jak jeho prsty obtočily jílec meče.

Od černých ústí chodeb se odloupily čtyři postavy. Vypadaly stejně jako mnich, kterého muž před okamžikem zabil: Vyholené lebky, snědé tváře se zobákovitými nosy, dlouhé černé hábity s širokými rukávy; jeden z nich měl splývavý šat namísto obyčejným provazem přepásaný zlatou šňůrou. Ten také v ruce držel dlouhou berlu vyřezanou z kosti nějakého pradávného netvora.

Jsi poslední, na koho čekáme, Conane," studeně se usmál, bleskurychle otočil berlu v ruce a jejím tenčím koncem bodl do nenápadného reliéfu na zdi vedle sebe.

Conana jeho zvířecí instinkty varovaly sice včas, ale propadlo, v které se změnila mozaika pod jeho nohama, mu nedalo šanci. Obrovitý Cimmeřan zmizel ve tmě.

\* \* \*

Řítil se strmou šachtou a od ocelových chráničů kolen létaly trsy jisker.

Trvalo to dlouho.

\* \* \*

Dopadl do hromady vlhké slámy; kotoulem se z ní sesmekl a než podrážky sandálů pleskly o hrbolaté kameny podlahy, zubaté ostří jeho meče bylo připraveno rozsévat smrt.

Ocitl se v klenuté místnosti, jejíž zdi byly částečně vytesány do skály a částečně postaveny z obrovských pískovcových kvádrů. Osvětlovaly ji dvě louče v železných držácích. Ostrý pach kouře hnal slzy do očí a dráždil ke kašli i na leccos zvyklého Cimmeřana.

"Na to si zvykneš," ozval se chraplavý hlas. Teprve teď si Conan všiml, že ve stínu podél zdi (většinou v uctivé vzdálenosti od sebe) sedí několik lidí. Nevypadali jako strádající trestanci - naopak. Conan pevněji sevřel meč.

"Klidně to schovej, nikdo nebude plýtvat silami, aby se tě pokusil zabít," ozval se znovu chraplavý hlas.

"Ani bych to nikomu neradil," zaostřil Conan zrak na mluvčího. Byl to obrovský černý Kushánc v dlouhé tunice; zápěstí mu obepínaly kožené nátepníky, na vnější straně zježené ocelovými hřebíky. U nohou měl pomlácenou a posekanou helmici a dva krátké meče.

"Než se začneš vyptávat, podívej se tamhle," Kushánc kývl prstem.

"U Croma!" zaklel Conan. Na úzké římse se v odlescích pochodní blýskalo šest zlatých, barevnými drahokamy vykládaných pohárů - šest naprosto stejných pohárů. Conan si od opasku odvázal nevelký plátěný vak a ze záhybů látky vymotal sedmý pohár. Nejdříve to vypadalo, že jím mrští o zem, pak ho ale s neveselým úsměvem postavil vedle ostatních.

"Proč taková léčka?" otočil se na Kushánce a schoval meč.

"To ti nejlépe vysvětlí náš starý," Kushánc kývl k vychrtlému muži, z jehož obličeje byly v houšti zaknocených vlasů a vousů vidět jen pronikavé oči. Pod vrásčitou kůží se mu, když se usazoval pohodlněji, napjaly svaly vypadající jako ocelové dráty.

"Tebe znám," řekl Conan.

"Vítám tě, kapitáne," starcovy oči se potěšeně zaleskly.

"Kenric!" vyhladilo se Cimmeřanovo zkrabacené čelo. Hlavou mu prolétly vzpomínky na dobu, kdy jako kapitán žoldáckého oddílu plenil Aquilonské pohraničí, a kdy mu sice starý, ale železnou pružinu připomínající Bossonianec stál po boku. Conan si nepamatoval, že by kdy potkal vražednějšího lučištníka.

"Jistě i tebe vyhledal tajemný muž, který ti slíbil závratné bohatství, když mu přineseš Pohár zapomnění, který je podle legendy ukrytý v chrámu Ztraceného města," začal Kenric. Conan přikývl a posadil se.

"Asi tušíš, že o žádné poháry nešlo, ale..."

"Tuším," zavrčel Cimmeřan. Právě si vzpomněl i na jednu Bossoniancovu neřest - nechutnou zálibu v předlouhém a nadmíru bombastickém vypravování.

"...ale že šlo o nás." Kenric širokým gestem zahrnul všechny v kobce. Conan se znovu a pozorněji rozhlédl; jeho zrak ulpěl na obrovitém černochovi.

"Mně říkají Tyrkej," Kushánc zvedl meče, vstal a zavířil jimi, až roztínaný vzduch zasyčel jako hnízdo vzteklych hadů.

"Tamten žlut'och se jmenuje nějak jako Log-Log," ukázal Kenric na malého šikmookého Khitájce sedícího se zkříženými nohama a přísně narovnanými zády. Na jinak vyholené hlavě měl dlouhý cop a byl ustrojený v podivném, širokém, nyní špinavém a potřhaném obleku přepásaném širokou šerpou.

Kalhoty měly tak objemné nohavice, že vypadaly téměř jako ženské sukně. "Neumí žádnou pořádnou řeč, takže o něm moc nevíme," Kenric pokrčil rameny, "akorát, že zabil dva nosiče jídla - holýma rukama." Conan se zhluboka nadechl a pronesl několik slov, která zněla, jako kdyby se rdoušený vlk pokoušel vyslovit písmeno er. Khitájec se prudce vztyčil, udeřil pěsti levé ruky do otevřené dlaně pravé a krátce, aniž by z Conana spustil zrak, pokývl hlavou a zase si sedl.

Kenric pokračoval: "Támhleta dvojčata jsou opravdu dobrá se sekýrami." Dlouhovlasí, k nerozeznání si podobní mladí muži se na Cimmeřana přátelsky usmáli. Conan je odhadl na obyvatele některé z náhorních plošin Gunderlandského pomezí - měli kazajky z kůží dlouhosrstých horských koz a páchli přes celou místnost.

"Mně necháš až po těch smrdutých kozlech, ty užvaněná opice?!" ozval se ostrý hádavý hlas z hromady slámy, kterou se Conan už chvíli snažil probodnout očima. Kenric se zasmál, až mu houštinou vousů probleskly zuby: "Dovol, Conane, abych ti představil naši dámu - nechal jsem si ji nakonec, je zlatý .hřeb společnosti. Takovou čarodějnici abys pohled..."

Hromada slámy prudce zašustila, ozvalo se syknutí rozráženého vzduchu a Kenric, kterého jinak dokázalo umlčet jen máloco, zmlkl uprostřed slova. Conan se na něj podíval a jeho smích se rozlehl podzemím - vzápětí se k němu přidali i ostatní: Kenric seděl u zdi, šilhající oči vytřeštěné přes půl obličeje, jak se se snažil zablédnout, proč najednou nemůže otevřít ústa. Ze zaknocených vousů po stranách hlavy mu trčely jílce vrhacích dýk - umístěných tak přesně a vržených takovou silou, že se zabodly do pískovcové zdi za ním. Mluvit nemohl proto, že mu dýky pomocí vousů roztáhly rty jako žábě.

"To je naše Cassandra; co umí, vidíš sám," vyřázel ze sebe rozesmátý Tyrkej. Conan se otočil zpět, a tam, nad kupkou slámy, stála štíhlá dívka a prsty si vyčesávala stébla z tmavých vlasů.

"Co na mě civíš!" osopila se na obdivně mlasknuvšího Cimmeřana. V rukou se jí jakoby kouzlem objevily další dvě dýky: "Dokážu se trefit do letícího ptáka na padesát kroků," varovala. Conan se rozesmál ještě víc než před chvílí a otočil se k dívce bokem. Ta zrudla do nachova: "Ty syčáku!" Jedna její ruka jakoby na okamžik zmizela - dýka, která v ní byla, zmizela opravdu. Conan, aniž by otočil hlavu, hadovitým pohybem švihl paží.

"Nejvyšší čas, abyste dostali pořádného velitele. Rád se toho ujmu," zatočil mezi prsty dýkou, kterou v letu bez jediného zaváhání chytil, a ještě než se Cassandra zmohla na protest, krátce kmitl zápěstím a dýka zmizela znovu.

Tam, kde před okamžikem spínal pásek volnou tuniku s dvěma vysokými rozparky, najednou nebylo nic. Pod rozvlněným šatem se zaleskla pružná, do bronzova opálená stehna. Všichni přítomní to okomentoval hlasitým pokřikem - dokonce i mlčenlivý Khitájec tloukl dlaní do podlahy a křičel něco jako

"Kaj-kaj-kaj!"

"Když už se všichni známe, tak mi konečně řekni, proč nám tato vzácná možnost seznámení se byla dána," otočil se Cimmeřan na Kenrica, který už se zbavil dýk a vrhal na Cassandru navazující přeseknutý pásek ponuré pohledy. Ta pro změnu vrhala pohledy na Conana - a byly to pohledy vpravdě vražedné.

"Co víš o Ztraceném městě?" začal Bossonianec. Conan se posadil a pohodlně natáhl nohy - ze zkušenosti věděl, že by to mohlo být dlouhé.

Kenric pokračoval, aniž by počkal na odpověď: "Ztracené město kdysi bylo centrem říše, jejíž jméno zavál prach věků," Kenricovi blýskaly oči - bylo vidět, že už dlouho neměl pozorného posluchače.

"Určitě se tehdy nejmenovalo Ztracené, ale i jeho původní jméno zmizelo v čase."

"Zkrat' to" zarazil rozbíhající se proud jeho výřečnosti Conan.

Kenric se uraženě odmlčel. Conan podle uzívaného nezájmu ostatních poznal, že tu historku slyší po několikáté.

"Tak jenom krátce: V těch dávných dobách se prý poslednímu z králů podařilo získat legendární klenot, kterému se říkalo Koruna Věčnosti. Tomu, kdo ji nosí, zaručuje nezranitelnost a nesmrtelnost. Nesmí ji však ani na okamžik sundat. Ten král, kterému se později začalo říkat Věčný král, ze strachu, aby o Korunu nepřišel, nechal v podzemí svého paláce vystavět labyrint, do kterého byly odneseny i všechny poklady říše - sám zmizel s nimi. Vládu nechal místodržícímu. Po čase se městem začaly šířit zprávy, že se za bezměsíčných nocí od nedobře střežených vchodů labyrintu plíží temné bytosti, které unášejí

neopatrné noční chodce. Začalo se šuškat, že král ve svém strachu o Korunu uzavřel smlouvu s jedním z nejděsivějších stygijských kouzelníků té doby a ten pro ochranu bludiště stvořil demony, jaké doposud neviděla ani ta nejtemnější místa na zemi či pod zemí. Lid zachvátila hrůza a opouštěl hradby města v dlouhých průvodech. Říše bez sídla a krále se rychle rozpadala a stala se snadnou kořistí nájezdníků. Ti několikrát vyplnili i samo hlavní město - jen z labyrintu, kam se pro legendární poklady vydávaly velké výpravy i osamocení zloději, se nikdy nikdo nevrátil," Kenric se zhluboka napil z cínového džbánu a pokračoval: "Tak se město pomalu stávalo legendou, zarůstalo džunglí, a do našich dob z něj zůstala jen pohádka, jíž matky straší neposlušné děti. Až donedávna, kdy Ztracené město objevil Řád akifských mnichů, kteří se rozhodli získat bohatství labyrintu - a hlavně, jak také jinak - Korunu Věčnosti. Na tu si dělá nárok jejich vůdce - znáš ho i ty Conane, byl to ten s berlou, co tě - jako každého z nás - poslal sem dolů. Jmenuje se Mordachus a je lstivý jako ďábel - to říkám hlavně proto, že dokázal dostat i mně - Kenrica zvaného Liška."

"Nebo Velká Huba," ušklíbla se Cassandra.

"Už je jasné, proč tu jsme - jak nás ale chce donutit, abychom mu šli do labyrintu pro poklady?" Conan během Kenricovy řeči vytáhl všechny své zbraně a začal je jednu po druhé metodicky brousit.

"To se myslím dozvíme brzy, s tebou je nás právě dost."

V zámku hrubých, kovovými pásy oplátovaných dveří zarachotilo. Všichni v místnosti vyskočili na nohy. Několik po zuby ozbrojených vojáků přineslo tácy plné pečeného masa a soudek vína. Po dobu, co to pokládali na podlahu, tři kopiníci mířili na Khitájce; na každého jiného pouze dva. Zmizeli, jak nejrychleji to šlo.

"Nestarájí se o nás vůbec špatně, musíme mít sílu," Tyrkej palcem vyrazil ze soudku špunt a mohutně si lokl, "mám radši sladké víno, ale v nouzi stačí i tohle." Conan si zatím na meč nabodl celé pečené sele a jeho žvýkácké svaly bez námahy zpracovávaly sousta, po nichž by se zalkl i normálně vyvinutý medvěd.

"Žereš jako zvíře, barbare," znechuceně se nad mlaskajícím Cimmeřanem ušklíbla Cassandra a sama si způsobně odřízla kuřecí stehno.

Jak to vlastně všechno víš, Kenricu?" zeptal se Conan mezi dvěma sousty. Místo lučištníka mu odpověděl Tyrkej: "Našeho Kenrica zvaného Liška totiž chytli jako prvního - a vyprávěl mu to sám Mordachus."

"Mlč, ty černá bečko!" hodil po něm Kenric kost. Kushánec hmátl po jílcích mečů, a ještě ve vzduchu kost rozsekl na čtyři kusy: "To abych nezlenivěl."

Conan si otřel masné ruce do slámy, dopil víno, natáhl se na zem a otočil se čelem ke zdi. Z podzemní kobky se uniknout nedalo, a tak mu jeho barbarské instinkty velely načerpat co nejvíc sil. Ještě si vzpomněl:

"Cassandra spává sama, nebo se o ni...?"

Svištěcí dýka mu nařízla ušní lalůček. Conan se usmál a zavřel oči.

\* \* \*

Probudilo ho zarachocení klíče. Byl okamžitě ve střehu - jako divoká šelma, k níž měl ostatně blíž než k civilizovaným lidem, kterými v hloubi duše opovrhoval. Zatímco se ostatní vymotávali ze slámy, Cimmeřan už špičkou meče rozvíral pootevřené dveře. Nikdo za nimi nebyl - jen černá chodba. Conanův sluch zachytil rychlé plácání nohou - žalárníkovi se zjevně nechtělo čekat, až vězni začnou vycházet ven.

"Tak se vzbud'te, vy tupci!" kopal Kenric do stále nerušeně spících Gundermanů. Log-Log zatím zapaloval další dvě pochodně.

"Jdeme," rozkázal Conan, když se u otevřených dveří shromáždili všichni.

"To zrovna! Přesně na to čekají. A už vůbec nechápu, proč bych právě já měla poslouchat takovou opici," ohrnula Cassandra nos, "náhodou, mně se tu líbí," vznešeně se vrátila na své místo. Přesně po jejím posledním slovu - jako naschvál, se v hloubi skal ozvalo dunění.

"Rychle, u Croma!" vykřikl Conan. Než ostatní pochopili, co se děje, vytryskl z šachty, kterou sem byli tak nedůstojně dopraveni, burácející proud vody. Podlaha místnosti byla během okamžiku zaplavena do výše kolen.

"Tam ne, ty...!" nasměroval Tyrkej jednoho z Gundermanů, který se ze dveří vrhl vpravo - samozřejmě

směrem, kterým se chodba svažovala. "Se sekýrami to sice umějí, ale v hlavách mají koží bobky," zabručel Kushánek do hukotu vody.

Conan běžel jako poslední - jazyk vody se hladově natahoval i do stoupající větve chodby - Cimmeřan občas pleskl Cassandru mečem přes zadeček. Vždy udýchaně vykřikla něco jako: "Zabiju tě!" Když překonali první schodiště, nebezpečí utonutí pominulo. Černá voda, na jejímž povrchu se točila rozmočená sláma a utopené krysy, zaplavila stupně do výšky stropu spodní chodby a zastavila se. Jiná cesta, než stále dopředu, nebyla. Pak se v dálce objevila světlá skvrna, která se po chvíli změnila v průchod vyplněný slunečním světlem.

Když vězni vyšli ven, zapadla za nimi tlustá kamenná deska.

Oslepeni sluncem, nejprve nevěděli kde jsou. Pod nohama rozpálený písek, řev stovek hrdel, dusivý vlhký vzduch... První se rozkoukal Conan: Přestože mu z pálicích očí tekly proudy slz, udržel víčka otevřená: Byli v hlubokém amfiteátru, obkrouženém hladkou zdí vyšší než tři dospělí muži. Nad ní se v kruzích táhly řady a řady kamenných stupňů, zhusta obsazených vyholenými mnichy, žoldáky snad všech národností, rozježenými ženštinami, pro něž je slovo kurtizána lichotkou a dalšími a dalšími. Byli jich stovky.

"U Croma! Kde se tu vzalo tolik lidí?!" Conan stiskl Kenricovi rameno, až starý muž zasykl.

"Mordachus slíbil žoldákům podíl z pokladu, za žoldáky se natáhly děvky, kořalnu postavíš za den, hospody..., však to znáš, kapitáne." Bossonianec byl jako jediný ze všech neozbrojený - měl sice dlouhý luk, ale v toulci neměl jediný šíp. Když se rozkoukal i on, a zjistil, kde jsou, pod opálením smrtelně zbledl.

"Aréna Vchodu," ukázal (silně roztřesenou rukou) k mříži na druhé straně amfiteátru, směrem, kde se k nebi nad hledištěm tyčil podivně pravidelný pahorek obrostlý jedovatě zelenou džunglí, "sem se za starých časů házely oběti pro demony labyrintu - ještě v době, kdy si místodržící myslel, že se demony podaří pomocí obětí usmířit a udržet v bludišti." Conan se na Bossoniance bedlivě zahleděl - pamatoval si Kenrica jako sice užvaněného, ale neohroženého válečníka. Proto nechápal, proč se mu nyní tak třese hlas.

"Pořád nevím, jak nás chtějí do toho bludiště dostat," Kushánek pošvihával meči a oči se mu v černé tváři blýskaly jako stará slonovina.

Jestli se jim to ale povede... Všechny ostatní vchody jsou ve městě, na druhé straně starého paláce," Kenric hlasitě polkl a ukázal na džunglí zarostlý pahorek, "to znamená projít celý labyrint."

Řev diváků se najednou prudce ztišil a vzápětí nad amfiteátre připomínajícím studnu zavládlo ticho až přízračné. Na okraji zdi se objevila postava v černém rouchu, kostěnou berlu v ruce, z pod splývavé kapuce se na vězně upíral pár zelených hadích očí.

"Mordachus!" zaječela Cassandra a vzduchem blýskla dýka. Kenric reflexivně zatápal v prázdném toulci. Asi stopu před Mordachovým obličejem se bledě zablesklo, zasyčel obláček dýmu a od neviditelné překážky odkápla slza do běla rozžhaveného kovu.

"Namáháš se marně, spanilá Cassandro," sebevědomě se usmál Mordachus a zatočil berlou. Jistě si říkáte, jak vás přinutím, abyste šli do labyrintu - a když už tam budete, jak si zabezpečím, abyste mi přinesli Korunu Věčnosti a vyznačili cestu k Sálu pokladů - tedy jestli se vám podaří bludištěm projít," tentokrát se Mordachus usmál mrazivě. "Ale jestli se to nepovede vám, jsou klenoty dál a zřejmě nadlouho ztraceny, možná i navždy - muselo by se počkat na další generaci válečníků vašich kvalit. Ale!" Mordachus rozpřáhl ruce tak, že volné rukávy jeho roucha připomínaly křídla obludného netopýra, "jestli se vám to povede, slibuji, že každého z vás zahrnu bohatstvím, doslova zahrnu. Bohatstvím, o jakém se vám nesnilo."

"Z toho labyrintu se ještě nikdy nikdo nevrátil živý!" křikl Kenric. Jeho hlas zněl v sevření kruhové zdi dutě.

"Vy jste nejlepší válečníci naší doby - mohli byste být první."

"Radši chudý, ale živý!"

"Bohatství sebou vždy nese určitá rizika. A čím větší bohatství, tím větší rizika. Bohatství, které vám nabízím, je tak obrovské, že jedinou jinou možností je smrt - ať tak nebo tak - vždy smrt." Mordachus udeřil berlou do kamene pod svými nohama a za řevu stovek hrdel se tlustá mříž chránící vstup do



labyrintu začala zvedat. Na okraj zdi vystoupila snad stovka lučištníků s nataženými luky.

"Na druhé straně té mříže je svoboda," promluvil Conan, "a co lepšího si jinak můžeme přát, než zemřít v boji? Nechat se tady v té studni zmasakrovat jako ovce?!" Bez ohlednutí vyrazil k vchodu do podzemí. Jsi blázen!" i černý Kushánec zbledl.

"Jdeme, vy bando zbabělců! Svoboda a bohatství bude naše!" dodal si výkřikem odvahy Kenric.

Další za obrovitým Cimmeřanem vyrazili oba Gundermaní. V řevu z tribun zanikla Tyrkejova vzteklá poznámka o tom, že s těmi kozími bobky v hlavách jim nemístně lichotil. Poslední prošla portálem Cassandra.

Mříž ukovaná z bronzových trámů silnějších než mužské stehno sjela dolů.

\* \* \*

"Proč zrovna já mám poslouchat nějakého barbara!" Škobrtali syrovou páchnoucí chodbou, slabě osvětlenou mihotavým světlem pochodně v Tyrkejevě ruce, a Cassandra tiše proklínala všechno, kolem sebe - oslzlé studené stěny, matoucí světlo, Mordacha a - kupodivu - hlavně Conana. Kushánec v sychravém vzduchu hlasitě popotahoval a co chvíli si utíral nos. Kenric - jeden po druhém - zasouval do toulce šípy, jejichž svazek našli připravený těsně za mříží - spolu se sadou vrhacích dýk, pochodněmi a nevelkou zásobou jídla a pití. Kus měkkého bílého kamene na zakreslení orientačních značek si vzal Conan.

Venku musela být noc - tak dlouho už šli. Přes legendy o smrtelné nebezpečnosti labyrintu zatím nenarazili na nic nebezpečnějšího než na několik vlhkostí rozežraných koster ve zpuchřelých šatech a na bledé pavouky číhající v koutech na můry s kresbou lebky na zádech.

Conan šel v čele a Cassandřina poslední, hlasitě pronesená otázka mu nestála za odpověď. Instinkt barbarovi říkal, že chtějí-li projít bludištěm, musejí projít jeho středem - a přestože se nesčetněkrát vraceli a na první pohled nesmyslně motali, Conan věděl, že se sice pomalu, ale jistě propracovávají správným směrem.

"Mlč, huso, ty snad víš, kam máme jít?!" zakřikl Cassandru jinak až podivně mlčenlivý Kenric.

"A ty si myslíš, že on ano?!"

"Pamatuju si, jak nás jednou v noci provedl..."

"Tiše!" řekl Conan a zastavil tak prudce, až mu těsně za ním jdoucí Tyrkej narazil do zad.

Nekonečnými chodbami před nimi se odrážela slabá ozvěna jakéhosi zvuku. Conan cítil, jak se mu ježí chloupky na krku. "Pokračujeme," zašeptal a prsty mu zavrzaly, jak v nich tiskl jílec napřaženého meče. Zmlkla dokonce i Cassandra.

Po chvíli došli do nepravidelné sluje, z které se rozbíhalo několik dalších chodeb. Tam na ně obyvatelé bludiště zaútočili poprvé.

Z temného otvoru po levé ruce se bez sebemenšího varování vyhnulo několik klátivých postav v rzi prožraných pancířích. Ze zčernalých svrasklých obličejů svítily rudé uhlíky očí a z rozšklebených bezertých otvorů, které kdysi bývaly ústy, se valil hnilobný puch. Místo paží jim od loktů trčely ocelové kosy, nebo ještě nebezpečněji vyhlížející vražedné špičaté háky.

První z příšer bleskovým pohybem háku rozpárala jednomu z Gundermanů břicho. Rána sice směřovala na Conana, ale Cimmeřan se jí dokázal v posledním okamžiku vyhnout. Ještě než kouřící vnitřnosti rozpáraného muže zapleskaly o podlahu, Conanův meč rozpoltil příšeru na dva kusy.

Maličký Khitájec zavířil slojí jako kapka rtuti - trhal nemrtvé holýma rukama.

Kushánec spředel ze svých mečů blyštivý ornament, v jehož křivkách se těla nepřátel měnila na břechku čvachtající pod nohama.

Conanův meč, ani sekera zbylého Gundermana se tak téměř nedostaly ke slovu - bylo dobojováno dřív, než boj pořádně začal.

"U Seta, co to bylo!" Tyrkej si s odporem prohlížel černou vazkou jíchu, stékající po čepelích mečů.

Khitájec si se znechuceným pokašláváním (které mohlo být i klením) otíral ruce do kazajky zabitého Gundermana. Dvojče chovalo hlavu mrtvého bratra v klíně a nevěnovalo Log-Logově poněkud neuctivé hygieně pozornost.

"Musíme dál," Conan se bez okolků ponořil do jedné z chodeb - Cassandra by se vsadila, že právě do té, z které se před chvílí vynořily příšery.

\* \* \*

Klid začátku cesty se stal vzdálenou vzpomínkou. Úzkými chodbami se proti nim valily hordy nejrozličnějších bestí - dokonce i Conan se nechal v čele výpravy vystřídat - boj s několika obrovskými pavouky ho unavil. Pak se v čele střídali pravidelně: Tyrkej, zbylý Gunderman, který s dvoubřitou sekýrou dovedl opravdu zázraky, a maličký Khitájec, který si od Kushánce půjčoval jeden z krátkých mečů. Conan, nešel-li v čele, kde vydržel minimálně třikrát déle než ostatní, vždy kráčel jako druhý a špička jeho meče nejdnou uchránila některého z druhů před zraněním. Přesto, jak čas šel, pokrývala se jejich těla ranami, které jim v přestávkách mezi útoky Cassandra potírala lektvarem, jehož našli spolu s jídlem nevelkou zásobu.

"Odvar z černého lotosu naředený výtažkem z poupat iranistánské podzemní růže. Je to výborné na rány způsobené otrávenými šípy," řekla Cassandra - to tehdy, když zkoumali, co podivná tykvice obsahuje. A opravdu: i nesnesitelné pálicí rány způsobené kusadly pavouků se po potření těžce vonící tekutinou zatahovaly a přestávaly bolet.

\* \* \*

Už dávno nevěděli, jak dlouho se prodírají záplavou vyjících a chrochtajících nepřátel, zbytky jejichž smrdutých rozsekaných těl jim chňapaly po kotnících, popřípadě mlaskaly pod podrážkami, když jeden z obrovských pavouků (rozpětí nohou, měl větší, než když Conan rozpřáhl ruce) zabil Kushánce Tyrkeje. Conana, který si s ním právě měnil místo, uchránila před zraněním obměná kazajka a dvojice vrhacích dýk, které se zaťaly do očí bestie.

Pak, po nedlouhé době, přehlédl v čele jdoucí Gunderman léčku v podobě otvoru v podlaze a zmizel s výkřikem kdesi v smrti páchnoucích hlubinách. Nestvůrného pavouka, který vzhůru nohama visel nad otvorem, však strhl sebou. Conan jasně zahlédl, jak se nejprve prsty, a pak i Gundermanovy zuby zaťaly do článkované nohy.

"Připadám si jako v té pohádce 'O deseti černoušcích'," zaskřehotal Kenric.

"U nás v Cimmerici se to jmenuje 'O deseti ledních medvědech'," řekl mezi dvěma údery meče Conan.

\* \* \*

Šíp prorazil vyschlý krk, rozbitý obratel suše křupl a hlava se svítícíma očima bouchla o podlahu. Conan rozsekl druhého nemrtvého a jeho drápotitá kosa, jak se kácel, zaskřípala po pancéři na Cimmeřanově hrudi. Znovu zavržala tětíva napínaného luku, meč se vznesl k dalšímu úderu...

Conan strnul.

"Co se děje?" zašeptala Cassandra.

"Právě že nic." Conan napjatě poslouchal podivné prázdno v chodbě před nimi. Místo skřípání pavoučích noh nebo vrzání kloubů nemrtvých se z ní - zničehonic - linulo jen ticho. Ale ne obyčejné ticho. Bylo nabitě jakousi zlou mocí, která z té tmy přímo prýštila.

Jeskyně, tam jeskyně," řekl najednou Khitájec docela srozumitelnou hyrkánštinou.

"Lstivý žlutý hadel!" Kenricovi se napnutý luk v rukou zřetelně třásl.

"Nemluv přede mnou o hadech!" zašeptala Cassandra.

"Každý si zapalte vlastní pochodeň - a u Croma už mlčte!" Conan vytrhl Cassandře louč, napřáhl meč a vykročil. Dívka si i přes svůj strach všimla, jak se mu v mihotavém světle vlní obrovské svaly na ramenou.

Po několika krocích Conana v chřípí už tak zahlceném hnusnými výpary podzemí zašimral nový, ostrý až pálivý zápach. Pak chvějivé odlesky pochodní na hrbolatých zdech zmizely, jak chodba vyústila do jeskyně. Conan spíš instinktem než smysly poznal, že je obrovská.

"Dívejte se pod nohy, mohou tu být propadla!"

"Copak propadla," zašeptala Cassandra, "mně dělají hlavu spíš ti démoni, o kterých jsi vyprávěl, Kenricu. Oživlé mrtvolky - nebo i ti pavouci - to jsou sice nepříjemné věci, ale nic, kvůli čemu by se z města vystěhovali všichni lidé." Kenric se na Cassandru (při zmínce o démonech) podíval tak, až hlasitě polkla.

Postupovali podél zdi. Conan, krácející v čele, držel pochodeň vysoko nad hlavou a co chvíli s ní zatočil, aby se v hustém vzduchu rozhořela.

V mihotavém přitnutí před nimi se objevily neostré obrysy dvou obrovských postav.

„U Croma!" zašeptal Conan. Narazili na první, a jak se Cimmeřan obával i jediný východ z jeskyně - po jeho stranách na zadních nohou seděly dvě obrovské sochy. Conan znovu ucítil, jak se mu ježí vlasy na krku. Nikdy ani vzdáleně nezaslechl nic o tvorech, kteří mohly pradávnému umělci posloužit jako vzor. Vnímá jen hákovité drápy, obludné tlamy ježící se řadami mečovitých zubů, gigantické svaly vyhlazené v kameni až s děsivou životností, svaly pohybující se šalebnou hrou loučemi roztančených stínů...

"Pozor!" výkřik se slil se zafíčením rozráženého vzduchu a zadrnčením tětiny.

To už Conan ležel. Ucítil, jak se mu něco obrovského mihlo těsně nad zády - následoval tupý úder, až se mu otřásla skála pod dlaněmi. Cimmeřan hmatl po skomírající pochodni a vymrštil se na nohy.

Před ním se na zakřivených pařátech tyčil přízrak ze zlého snu. Z levého oka mu trčel šíp a vazká světélkující kapalina v pomalých vlnkách stékala... snad na hrud'. Ale obrovský zobák se otevřel a se zasyčením, z kterého běhal mráz po zádech, z něj vyšlehl černý rozeklaný jazyk.

Conan nezaváhal a ačkoli bestie byla skoro o polovinu větší než on, zaútočil. Instinktivně. Ještě zaslechl, jak znovu zadrnčela tětina Kenricova luku, zahlédl, jak kožnaté křídlo mávnutím vychýlilo šíp z dráhy, a pak vše zaniklo ve víru boje.

Conan se ještě nikdy nestřetl s podobným nepřítelem - tak silným a zároveň obratným. Jenom svým barbarským instinktům neobroušeným civilizací vděčil za to, že nezahynul hned při prvním výpadu. Z úkrytů pod křídly nestvůry s odporným mlasknutím vylétly dvě dlouhé, všemi směry ohebné paže, připomínající nejspíš tlusté hady. Obě byly zakončeny pěticí drápatých spárů. Conan se jim vyhnul (zázrakem) a zarazil do trupu bestie meč - tedy pokusil se zarazit do trupu bestie meč. Špice zbraně se zlomila se zvukem, jako by se ji pokusil zabodnout do křemene.

Vše další se slilo do jednoho děsivého zmatku.

Zvonění meče nenacházejícího na nepřítelově těle jediné slabé místo.

Klapání obludného zobáku.

Bronzovými destičkami pronikající drápy, vyrývající do Cimmeřanových zad hluboké šrámy.

Drtivý tlak, jímž si ho vzápětí příšera přitiskla k sobě, ve snaze rozlámat mu kosti o své pancéřované tělo. Nepotřebný meč vyklouzl z prstů.

Rozeklaný jazyk, obtáčeující se kolem krku, sdírající kůži a pálicí jako oheň.

Praskající svaly a pot stékající do očí, jak se obrovitý Cimmeřan marně snažil vymanit.

Zrak kalící se nedostatkem vzduchu...

Conan v poslední chvíli udělal to, co měl udělat hned: Místo aby se vzpíral jazyku, který ho vtahoval do rozevřeného zobáku, podvolil se tahu - ale jen na okamžik. Překvapená příšera na okamžik také povolila - tak se Conanovi podařilo uvolnit levou ruku, kterou mu drtivý stisk hadovitých chapadel lisoval do boku. S divokým zachrčením chňapl po hlavě monstra a nedbaje škrtícího jazyku, srazil obě poloviny zobáku k sobě a stiskl. Příšera se začala zmítat a Conan ucítil, jak mu její drápy rvou bronzové pancéřování ze zad i s masem.

Když poznal, že mu docházejí síly - barevná kola v očích už vybuchovala nějak neochotně - konečně se stalo to, v co doufal - škrtící jazyk se přeřízl o ostré okraje zobáku. Hned nato se uvolnil i stisk chapadel a Conan padl tváří na podlahu zbrocenou studenou krví. Nechápal, kde se tam ta krev vzala, a nechápal, jak příšeru mohl zdolat pouhým přetržením jazyku. Nikdy nezažil něco tak krásného jako předchozí doušek vzduchu. Pak se mu vrátil sluch a uslyšel divoké ječení. Očekáváje další útok, vrávoravě vstal - jenom aby zjistil, že ten řev vydávají hrdla jeho společníků, kteří masakrují nyní už ležícího netvora. Ne všechna místa na jeho nestvůrném těle byla pancéřována tak dobře, jak se zprvu zdálo.

"Už je po něm, můžete toho nechat," pokusil se říci Cimmeřan; z oteklého hrdla mu vyšlo jen kašlavé zasípění. Khitájec, klečící nestvůře na krku, se tázavě otočil - znělo to jako jeho mateřština.

"To je toho, bodat do mrtvol, byť sebevětší," řekl Conan, když mu doušek vody a krátká masáž léčivým lektvarem znovu umožnily promluvit.

"Snad si nemyslíš, žeš toho..., žeš to zabil sám?! Ty nafoukanče!" vykřikla Cassandra ještě o oktávu výš než obvykle, když z Conanova pohledu zjistila, že přesně to si myslí.

"Cassandra má tentokrát pravdu, Conane," řekl Kenric, a když i Log-Log vážně pokýval hlavou, Cimmeřan se zašklebil: "Tento svět nenosí mnoho lidí, kteří by mohli říci, že mi zachránili život. Važte si toho." Sebral ze země zlomený a ztupený meč: "Pokračujeme, nelíbí se mi tady." Bez dalších řečí se



ponořil do chodby mezi děsivými sochami.

"To mělo být jako poděkování?!" ozval se zezadu navztekaný ženský hlas.

\* \* \*

A zase šli bez jediné překážky - chodby se stáčely a kroutily jako probodnutí hadi, stoupaly a klesaly a páchly čím dál odporněji. Poutníci přeskakovali propadla, obcházel podivné, vrstvou tisíciletého prachu pokryté kosti; jindy zase vraceli chodbami, jejichž podlahy byly vyhlazené jakoby pravidelným používáním - v nich se držel onen štiplavý pach nejsilněji.

"Vypadá to, jako by se tu procházelo opravdu velkého. A ani ne tak procházelo, jako spíš plazilo," ukázal Kenric na podlahu, jejíž kameny v těch místech připomínaly nejspíš vyleštěné koryto.

Jak by ten had musel být velký," nakrčil Conan čelo. I jeho ta myšlenka několikrát napadla; radši ji vždy co nejrychleji zapudil.

"Nemluvte přede mnou o hadech!" řekla Cassandra, a její hlas kupodivu nebyl seškracený ani tak vztekem (jako obvykle), jako spíš strachem.

Od té doby, aniž to kdokoli navrhl, se v těchto chodbách pohybovali rychlým poklusem.

\* \* \*

Pak jednou, zdálo se, že po opravdu nekonečné době, se na hrbolatých stěnách před nimi objevil zvláštní modrý přísvit.

"Slunce," zašeptal někdo, ale už když ta slova opouštěla jeho rty, věděl, že lže sám sobě.

"To je sál pokladů," řekl pohřebním šepotem Kenric.

Conana po souboji s příšerou bolelo celé tělo, zaschlá krev nepříjemně napínala potrhanou a rozrytou kůži, a navíc zlomený meč - typický příznak nepřízně bohů.

"U Croma, jiná cesta ale není, a jestli máme toho hada v zádech, tak všechno, co nás může čekat tam, může být jenom lepší."

Když se Conan takhle přímo vyslovil k existenci hada, na jehož rozměry si nikdo netroufl ani pomyslet, a protože zase byli v jedné z těch kruhových vyleštěných chodeb, rozběhli se jako jeden muž ('A jedna žena!' dodala by Cassandra, kdyby slyšela toto přirovnání).

"Proto tu nejsou nemrtví ani ti hnusní pavouci," vyřázel ze sebe při běhu Kenric, "ten had se musí něčím žít!" Funěl a vrhal přes rameno vyděšené pohledy.

Běžel totiž poslední.

\* \* \*

Obrovská, do nedohledna se táhnoucí prostora měla nízký strop - tím se zdála ještě větší. Ten strop podíraly zcela náhodně rozmístěné, tlusté, od středu se souměrně nahoru i dolů rozšiřující sloupy. Namodralé světlo vycházelo z roztrpených ostrůvků mechu, pokrývajících kde co.

"Vypadám jako mrtvola," prohlížela si Cassandra osvětlením promodralé ruce.

"Jestli nebudeš zticha, brzo to nebude jenom jako!"

"Csss!" Cassandra udělala na Kenrica neslušné gesto. Ten už ji nevnímal. Po podlaze byly totiž roztroušeny malé diamanty a zčernalé stříbrné mince a... "To se mi snad zdá," zašeptal Kenric. V dálavách sálu se vrstvily podivné blýskavé hromady, blýskavé i v tom šalebném, mrtvolném osvětlení.

"To jsou drahokamy! Hory drahokamů! Neopatrně do toho šlápneš, zavalí tě, a utopíš se v drahokamech! To se mi zdá! zdá!!!" Kenricův okouzlený proslov ukončilo bolestivé heknutí. Conan se znovu rozpráhl, ale usoudil, že druhého štulce už nebude třeba.

"To se mi opravdu zdá!" zaskřehotal Kenric - tentokrát mu v hlase nic okouzleného neznělo. V podlaze, v místě, kde skalou prostupovala vrstva měkčího nerostu, bylo vyhlazeno to samé koryto, v jaké se přeměnily podlahy některých chodeb - a u zdi, nedaleko od otvoru, kterým vstoupili (a na který to koryto jedním svým koncem ukazovalo), byla hromada podivných trojúhelníkovitých plátů z něčeho, co vypadalo jako odřená rohovina. Zatraceně velkých tojůhelníkovitých plátů.

"Nezdá. Nic než šupiny to být nemůže."

V příštím okamžiku se ozvalo několikahlasé vyzývání tolika božstev, že pro tlačení nebylo rozumět jedinému jménu.

"Jestli se to povede, vezmeme Korunu Věčnosti. Jinak si každý dělejte, co chcete - ale jestli narazíme na toho hada, jsme mrtví," řekl Conan a bez ohlednutí se rozběhl tam, kde se v dálce leskly hromady

drahých kamenů.

Kdyby mu pod nohama neskřípaly diamanty, běžel by nehlučně jako duch.

\* \* \*

Udýchání probíhali mezi horami pokladů a všem se ve fičení zatuchlého vzduchu zdálo, že za zády slyší šustění obrovského hadího těla. Hledali dlouho.

"Tady," zarazil Conan u obrovského, kovově se lesknoucího trůnu, stojícího mezi hromadou na sebe naskládaných a z větší části vyvalených truhlic, a po prsa vysokou vrstvou šedého prachu. Z těch truhlic vyhrězly cizí, nikdy předtím neviděné mince. Přestože jim modré světlo mechu dodávalo neobvyklou barvu, charakteristický cinkot, když do nich Kenric zabořil ruce, vše prozradil.

"Zlato!" otočil nevírou vyvalené oči na své společníky, "samé zlato! Víc zlata, než si dokáže i jen představit sebevětší boháč našeho světa...!"

Na trůnu seděl hnusný, k zvracení hnusný tvor. Vypadal jako ohromný tučný červ, z kterého trčí čtyři tenké kloubovitě hůlky. Strašně páchl a v modravém osvětlení se masně leskl. Při zvuku Kenricem přesýpaných mincí otevřel oči.

"U Seta! Co je to?!" zašmátral Kenric po luku.

"Nemluv o Setovi, u Mítry!" zašeptala Cassandra.

"To je Věčný král," Conan sklonil Kenricovu zbraň a vyhoupl se na trůn.

"Přece by tady nemohl přežít ty tisíce let!" Cassandra se s ošklivostí, kterou ale zvědavost snadno přemohla, vyhoupla vedle Conana.

"Má přece Korunu Věčnosti," řekl zezdola Kenric.

"Právě že nemá," Conan se znovu a zblízka podíval na vršek červa, který kdysi dávno býval lidskou hlavou. Chabým pokusům horních končetin (rukou už dávno ne), které se ho pokoušely odstrčit, nevěnoval pozornost. Pod kalnými, dva plesnivé hroby připomínajícíma očima, se s trhavým zvukem rozlepilo cosi, co by se s velkou dávkou fantazie dalo nazvat ústa. Cassandra i v mrtvolném světle zbledla a pozadu seskočila z trůnu. Vlna smradu, která se z těch "úst" vyvalila, byla téměř hmotná.

"Jestli to Věčná král, musí být Koruna Věčnost!" zaskřípala Khitájcova hyrkánština, a malý muž, jehož nažloutlá barva vlivem osvětlení přešla v barvu zcela nepopsatelnou, vyskočil na Cassandřino místo. Bez zaváhání udělal to, čeho se i Conan štil: Začal prohmatávat červovu "hlavu". Lalokovitá kůže mu mlaskala pod prsty.

Z králových úst se mimo smradu začal linout i zvuk. Co zvuk: řev. Zcela bez varování. Byl tak hlasitý, že sebou všichni do jednoho trhli. Vzápětí se v neartikulovaném křiku objevila i slova; a vzápětí hnusný otvor zakryla obrovská Cimmeřanova dlaň.

Ozvěny výkřiků se ještě dlouhou dobu proháněly mezi sloupy sálu.

"Rozuměli jste tomu někdo?" Cassandra ustoupila ještě o dva kroky - bylo na ní vidět, že jen stěží přesvědčuje svůj žaludek, že vše je v pořádku. Conan, který pozoroval Khitájce, který se tím křikem nenechal ani v nejmenším vyrušit od propátrávání odporné hlavy, jí odpověděl: "Bylo to trochu jako tajná řeč stygijských uctíváčů Seta - nejdřív volal na někoho, koho nazýval svými dětmi, pak na někoho, koho jmenoval Nočním Bohem.

A komu vyznavači Seta říkali Noční Bůh, si radši nepřejte vědět." Conanovi se zavlnily svaly na předloktí, jak mimovolně stiskl ústa svíjejícího se Věčného krále.

"Být tady!" řekl Khitájec.

"Co být kde?"

"Koruna Věčnost, zde," Log-Logův prst ukázal na lalok bledé, jakoby vyleštěné pokožky nad červovým čelem.

"Ona zarůst do kůže, Log-Log ji hned vyndat. Conan pevně držet Věčná král," už jak to říkal, jeho drápopité prsty se bořily do rosolovité kůže. Šlo to jenom v místě onoho laloku. Vytryskla krev, v modrém světle skoro černá. Věčný král se zmítal jako částečně rozšlápnutá housenka. Conan si s úžasem uvědomil, jak obrovskou sílu musí maličký Khitájec v ruce mít - během okamžiku se ozvalo odporné (opravdu odporné!) zaskřípání kosti, zapraskání trhané kůže a Khitájcova pravá ruka vítězoslavně zdvihla zakrvácenou Korunu Věčnosti. Než se Conan odvrátil od vzpínající se bytosti pod svými rukama, zahlédl pod kruhem odtržené kůže zkrvavenou, místy bíle svítící lebku - po celém obvodu

do ní Koruna Věčnosti vymáčkla hlubokou rýhu.

První se pozvracel Kenric.

Conan štitivě vzal zakrvácený kruh kovu a mečem z něj oškrábal cáry tkání.

Cassandra kupodivu až druhá.

"Tak to je ta slavná Koruna Věčnosti," odplivl si Conan. - Vypadala jako obyčejná, sotva půl palce široká čelenka na vlasy - nebýt její mimořádné váhy, vypadalo by to dokonce i na velmi prachobyčejnou a velmi nekvalitní slitinu stříbra. Conan si Korunu pověsil k opasku.

Věčný král sebou v trůně naposledy škubl a z úst mu zabublala pěna a vyhřezl fialový jazyk. Během několika málo příštích okamžiků zčernal, nafoukl se, hlasivky rozkvílel výron hnědného plynu...

"Radši pojďte trochu stranou," seskočil Conan z trůnu, právě když tělo Věčného krále začalo s pářavým zvukem pukat. Do toho zvuku se však ozval ještě jiný - odněkud z dálky.

"Slyšeli jste to?!" škubl sebou Kenric. To už Conan drapl Cassandru za ruku a rozběhl se.

Bylo pozdě. Mezi hromadami pokladů a vrstvami prachu, co kdysi dávno musel být látkami a drahými koberci, se objevili... Conan prudce zastavil:

"Tady máš nějaké demony, Cassandro."

\* \* \*

Mezi kupami klenotů se plíživým krokem přibližovaly dvě nestvůry. Conan ani na okamžik nezapochyboval, že se ze stran, skryty před jeho pohledem, blíží další. Nestvůry vypadaly jako obrovští vlci - větší než medvědi. Místo srsti měly žlutobílé, místy do černa ušpiněné šupiny. Hlavy, v jejichž hlubokých očních důlcích se převalovaly neživé ještěří oči, se nejspíš podobaly hadím - s obrovskými čelistmi plnými žraločími zuby.

Horší však byli jezdci, sedící nestvůrám na zádech. Conan si alespoň myslel, že sedí - když se ale jedna z příšer natočila bokem, postřehl, že to, co považoval za jezdcovy nohy, jsou jen jakési žilnaté šlahouny, vrostlé do boků vlčí nestvůry. Svalnaté "lidské" trupy byly obrostlé ostnatými kostěnými pancíři a každý z "jezdců" svíral dvoubřitou bitevní sekeru na dlouhém toporu.

Cassandra se otočila, vykřikla a vyškubla ruku z Conanova sevření. Její výkřik jako by dal démonům povel k útoku.

Až doposud plíživé pohyby explodovaly divokou energií. Od mohutně zabírajících pařátů příšerných komoňů odletovaly štěpiny podlahy. Syčící, rozevřené mordy se leskly řadami vražedných tesáků, roztočené sekery s ostrým svistem páraly vzduch.

Démoni spoléhali hlavně na hrůzu, kterou budí. Nemohli tušit, že proti nim (když to nejde jinak) stojí sama Smrt zakletá do čtyř křehkých lidských těl.

Zadrmčel luk a ocelová špice šípu prorazila pravé oko bližšího z jezdců. Vibrující řev sevřel hlavy lidí do mučivého svěráku. Obrovskou zubatou bestii od útoku neodradila ani smrt její horní polovice. Conanovy svaly se napjaly jako ocelové provazce, potrhaná pancéřová kazajka se jejich tlakem rozlétla na cáry a úder zlomeného meče roztřel hlavu příšery od čela až ke krku. Mrtvá bestie se energií svého útoku zabořila hluboko do hromady mincí. Když se Conan pokusil vytrhnout meč z rány, ozvalo se zvonivé prasknutí a v ruce mu zůstal jen jílec.

"U Croma!" Cimmeřan druhou z bestií, jejíž ledový dech už ho mrazil na hrudi, zasáhl zdrcující ranou pěsti mezi oči.

Sekera jezdce mu roztřela kůži na tváři.

Vlastní horká krev rozlítla obrovitého barbara k nepřičetnosti.

Pěsti zasažená bestie podklesla v kolenou a zubatá tlama naprázdno zaklapala. To už Cimmeřan drtil jejího do zad vrostlého jezdce a nic nedbal, že mu kostěný krunýř rozdírá kůži na živé maso.

V ohlušujícím vytí ostatních démonů, řítících se najednou ze všech stran, nebylo slyšet nic jiného.

Prasknutí, s nímž Conan oderval přízračného jezdce od jeho poloomráčeného zvířete, však slyšet bylo - a to docela jasně. Hustá studená krev zalila Cimmeřanovy nohy. Conan zdvihl démonovu sekyru a otočil se po dalším nepříteli.

Všude kolem se bojovalo: malý Khitájec se právě odrazil od podlahy a jak letěl, široký rozdrásaný oděv na něm vlál jako plachty. Pak z koule látky zableskla pata bosé nohy a hlava další z bestií se rozlétla jako rozkopnutá tykev - její jezdec bezmocně rozpráhl ruce, z nichž mu vylétla sekyra. Log-Logova pěst

vzápětí prolomila kostěný krunýř na jeho hrudi, odkud vytrhla kus pulsující tkáně. To vše se odehrálo během zlomku okamžiku. Khitájec dopadl sice na nohy, ale naneštěstí přímo před další z bestií, které se valily opravdu ze všech stran. Obrovská morda se rozevřela, a zdálo se, že Log-Logova smrt už neodvrátí nic. Vzduchem prolétl modravý blesk a z chřtánu příšery trčel jílec dýky. To Cassandra, o níž si Conan myslel, že zbaběle utekla, stála zády u jednoho ze sloupů, na němž bylo zavěšeno množství zlatem a drahokamy vykládaných mečů, dýk a nožů; vše těch nejrozmanitějších tvarů a velikostí. Cassandřiny ruce připomínaly dva větrné víry, z nichž tryskají ocelové výboje. Svištící zbraně nacházely cíle s až neuvěřitelnou jistotou - a jejich čepele, poháněné energií, která se ve svalech štíhlé dívky brala kdovíodkud, probodávaly hlavy a hrdla bestií tak, že se většina z nich zastavovala o těla nepřátel záštitami - i ostří dlouhých mečů projížděla skrz.

Také Kenricovy šípy si mezi demony vybíraly daň z života.

Conan několika ranami sekery zmasakroval dalšího z nepřátel - ve sliznatých střevěch vyhrézlých z jeho boku si málem podvrkl kotník.

Boj přesto v delším výhledu vypadal beznadějně.

Pak se všichni útočníci - najednou a bez zjevného důvodu, otočili a zmizeli. Gejzíry mincí jim stříkaly zpod drápatých tlap.

"To bude nějaká léčka!" zasupěl udýchaný Kenric, ruce napínající tětivu se mu trásly námahou, oči zdivočele jezdící po okolí; jeho slova se v nastalém tichu hlasitě až ohlušivě rozlehla.

"Řekla bych spíš, že ti démoni za ta léta zapomněli bojovat - protože, jestli se celé Ztracené město vystěhovalo kvůli pár takovým přerostlým vlkům...!" Cassandra pohrdavě mávla rukou nad dobrou desítkou dvojitých mrtvol; oddechovala však neméně prudce a na snědé pokožce se jí perlil pot.

"Nemyslím, že to je jediný druh příšer, na jaký tu můžeme narazit, a hlavně nemyslím, že utekli před námi," řekl Conan a stíral si s paží mdle páchnoucí krev démonů. "Slyšíte to?" Nyní i ostatní zaslechli podivné hluboké dunění, které barbarovy smysly zachytily už před dlouhými okamžiky, a které se ozývalo jakoby odevšad a odnikud. Cimmeřan ze země zdvihl úzký zahnutý meč s jednoduchou záštitou a napjatě otáčel hlavu, jak se snažil zjistit, odkud zvuk přichází. Zpoceně vlasy se mu v modrém přísvitě leskly jako havraní křídla.

"Podlaha. Cítíte, jak se chvěje?" zašeptala Cassandra a oči se jí zvětšily strachem. Vtom začaly poklady navršené kolem nich cinkat a zvonit. Nejdřív docela slabě, ale zesilovalo se to.

"Log-Logu, rychle!" nastavil Conan ruce. Po Khitájcově obličeji bleskl krátký pohrdavý úšklebek a aniž by se dotkl Conanových napřažených dlaní, vyšvihl se obrovi na ramena. I maličký Khitájec se musel skrčit, aby si neodřel temeno o strop, tak byl obrovský sál nízký.

"Co vidíš?!" netrpělivě řekl Kenric. Vibrace podlahy začínaly nepříjemně svědit do pat. Hora zelených měděných mincí opodál se začala sesouvat a zuby mrtvých démonů hlasitě cvakaly. Conan se otáčel kolem dokola, dokud mu Log-Log - zcela mimovolně - nezaťal prsty do ramene.

Obvyklý nicneříkající výraz v Khitájcově plochem obličeji nahradila čiročirá hrůza - šikmé oči strnule upřené na něco, co ostatní neviděli. Conan zasykl, jak mu pod stiskem žluté ruky zapružily kosti v rameni. Khitájcovy roztřesené rty zaševalily kratičkou větu v rodném jazyce.

"Co říkal?!" ozval se Kenric současně s Cassandrou.

Conan zvedl hlavu, aby přesně věděl, kterým směrem se Log-Log dívá.

"Říkal: 'Noční Bůh přichází'."

\* \* \*

Všichni čtyři se zády tiskli k jednomu ze sloupů. Omdlévající Cassandru podpíral Kenric, který sám nebyl mdlobám dalek, a Log-Logova ústa se pohybovala v bezhlučné modlitbě. Jenom Conan si na první pohled nevzrušeně prohlížel Korunu Věčnosti. Už když ji Khitájec vytrhl z laločnaté kůže Věčného krále, všiml si, že je uvnitř pokryta drobnými, vlasově tenkými nápisy. Cimmeřan, jež život zavál snad do všech koutů světa, už dávno zjistil, že pro přežití je znalost řečí tou nejdůležitější věcí. Tedy hned po meči, samozřejmě. Proto mu nebyly zcela neznámé ani prastaré symboly vyryté v Koruně. A proto nyní námahou krčil čelo; jak se snažil porozumět významu slov, v něž se skládaly.

"Už se obrací, Conane!" zašeptal Kenric. Kolem jejich sloupu se totiž po obou stranách plazil had. Ale slovo "had", schopné popsat i tu nejneuvěřitelnější šupinatou nestvůru známou světu, bylo v tomto



případě nedostatečné. Nedostatečné bylo i ve spojení se slovy jako ohromný, obrovský či gigantický. Had, který se kolem nich plazil, měl tělo tak široké (vysoké?), že přes něj nepřehlédli ani obrovitý Cimmeřan, a dlouhý byl, že to v podzemním sále nešlo odhadnout. To chvění, které jim teď rozostřovalo zrak a způsobovalo naprosto odporný pocit v zubech, bylo způsobeno třením pancéřových šupin o kamennou podlahu.

Had se plazil tak blízko, že Conan, kdyby chtěl, mohl by se jej dotknout rukou. Ovšem Conan se stále chmuřil nad nápisy v Koruně Věčnosti.

"Vrací se!" zopakoval Kenric a panika mu začala prosakovat do hlasu už zcela zřetelně. Vrásčité obličej měl jako políty vodou a těžké kapky potu mu ze zježených vousů padaly na hrud'. Cassandra si i přes svou hrůzu uvědomovala, jak Kenric zapáchá - zvířecím, smrtelným strachem.

Conan zdvihl oči od nápisů a spatřil, jak se proti nim řítí obrovská plazí hlava - sama zatím neviditelná, ale přesto snadno rozpoznatelná podle gejzírů prachu a mincí, jež rozstříkovala.

\* \* \*

"Zemřít můžete jen jednou, tak si to nekažte zbabělostí," řekl Conan. Cassandra, i přes černá kola před očima, postřehla, že se Cimmeřan tváří vesele. To, co v tu chvíli k obrovitému muži pociťovala, by v méně smrtelné chvíli nazvala obdivem - možná i bezmezným.

Hlava plaza spočinula necelých deset stop před nimi. Závity nesmírného těla je obkličovaly jako živá, zatuchlinou věků páchnoucí zeď. Mrtvolné žluté oči na chvíli zakryly průhledné mžurky. Každé z těch očí bylo velké jako mísa na podávání celého vepře - svislé štěrby zornic byly hypnoticky strnulé...

Kenrica pomalu opouštěl strach, a říkal si, že by nebylo špatné vejít do jeskyně pod tím zvoucím pohledem...

A v té chvíli řekl Conan to, co řekl. I Kenric v jeho hlase uslyšel smích, který byl v tom okamžiku tak strašně nepatřičný, že ho vytrhl z hadího snu.

Vzápětí se staly tři věci téměř naráz:

Na šupinaté čelo plaza dopadl nešířitý stříbrný kruh.

Do pravého oka se mu zabořil šíp.

Do levého se zatřásla dlouhá dyka - takovou silou, že v slizké hmotě zmizel i jílec.

Had se o několik stop stáhl. Bleskurychle. Přesně jako to dělají jeho miniaturní (v tomto poměru) příbuzní, kteří svým plokým "čenicem" dokáží jediným úderem roztržít lebku i velkému pralesnímu kanci.

Místo rány, která by je (a s vysokou pravděpodobností i širokánský kamenný sloup za jejich zády) proměnila v nepojmenovatelné neexistující částičky mazlavé špíny, se však stalo něco neuvěřitelného: Noční Bůh se začal měnit - co měnit - rozpadat před očima. Tělo mu roztínaly obrovské rány, které jako by uštědřovaly gigantické neviditelné meče.

A tak - během neuvěřitelně krátkého okamžiku - se nesmírný plaz proměnil v hromady šubavého slizkého masa opadávajícího z kostí.

"Co-co-co...?!" jektala Cassandra.

"Zavři pusku, nevypadá to moc pěkně," řekl Conan. Dívka sklapla čelisti, až jí hlasitě cvakly zuby - to byla její jediná odezva na Cimmeřanovu krajně neuctivou poznámku.

"Cesta je volná," řekl Conan stále tím nevzrušeným, skoro unuděným hlasem, sebral z nyní už téměř rozpadlé hlavy hada Korunu Věčnosti a zavěsil si ji zpátky k opasku. Kůže zbavená lebka démonického plaza mu sahala skoro po krk. "A měli byste si pospíšet, jestli se tady nechcete utopit." Studená krev mrtvého boha jim sahala vysoko na kolena a stále stoupala.

\* \* \*

Samozřejmě, že se za chvíli, jen co jim otrnulo (přece jen to byli velmi stateční lidé - pokud měli co dočinění s věcmi, které jejich civilizované duše dokázaly přijmout a pochopit), tedy samozřejmě, že se začali vyptávat. Jeden přes druhého, a čím déle Conan mlčel, tím hlasitěji - obr se však ponořil do mlčení, a protože kráčet jako první a ukrajoval z cesty nejprve sálem, pak i bludištěm dlouhými kroky, postupně udýchaně zmlkli. A tak to bylo po celou dlouhou, předlouhou dobu, než se před nimi objevilo žluté, sluncem rozsvícené oko východu.

Přes zdánlivě zmatené proplétání chodbami už nikdo z těch tří nezapochoyboval, že je Conan z labyrintu



vyvede.

\* \* \*

Cimmeřan je naschvál vyvedl jedním z východů ve městě, o nichž hovořil Mordachus. Nechtěl se znovu ocitnout v sevření zdí kruhové arény.

Mhouřili oči do přívalů světla a plíce jim po mrtvolném pachu podzemí plnil alespoň pro tuto chvíli nádherný vzduch polední džungle. Kolem se ozývalo množství překvapených a do určité míry i obdivných výkřiků.

Žoldáci pod vedením mnichů vyklestili rostlinstvo na prostranství před východy z labyrintu a čekali za hradbou z kmenů, kterou vztyčili mezi ruinami pradávných obydlí.

Mordachus seděl pod černým baldachýnem na plochem vrcholku jedné z nižších zřícenin. Obklopovali jej jeho nejbližší, a dvě otrokyně vířily těžký vzduch dlouhými pavími pery. Mnich už nedoufal, že bojovníci labyrintem projdou (byli tam déle než čtyři dny), a utápěl se v chmurných vyhlídkách. Nudící se žoldáci začínali reptat, a sliby bohatství už na ně neměly ty správné účinky - ani oni už nevěřili, že jim ti, jimž nebylo dáno na vybranou, ukáží cestu k pokladům.

Proto ten radostný křik - dokonce v něm (ojediněle) zaznělo i provolávání slávy.

Conan přešel vymýcené prostranství pod Mordacha, tyčícího se nyní pod baldachýnem jako černý stín s blýskavými očima.

Ticho, které nastalo, bylo po předchozím křiku téměř hmotné.

"Mnichu, splnil jsem svou část dohody," odepjal od opasku Korunu Věčnosti a pozvedl ji nad hlavu,

"nyní ty splň tu svou - propusť nás."

"Rychle, podej mi Korunu!"

"Řekni, že dodržíš slib."

"Co si myslíš o slovu velkého Mordacha?!, barbare?!" zahřímal muž v hábitu a jeho oči se při pohledu na stříbrný kruh Koruny leskly až horečně.

"Jestli nedodržíš slib, zemřeš!" řekl Conan nebezpečně tiše. Přesto ta slova přeslechl jen málokdo.

Lučistě Kenricovy zbraně zaskřípělo, jak ho Bossonianec napjal až do krajnosti. Mordachus se nad namířeným lukem usklíbl - ale jen v duchu. Kouzlo ukryté v jeho berle dokázalo zastavit nejen vrženou dýku.

Conan krátkým svihem ruky hodil Korunu Věčnosti vzhůru.

Mordachus ji zachytil, upustil berlu a sevřel stříbrný kruh v obou rukou; chřípí se mu vítězoslavně chvělo:

"Hlupáku! jak mi teď ublíží šíp toho smradlavého Bossoniance, co myslíš?! Jak mi teď ublíží cokoli?!"

odhodil kápi na záda a narazil si Korunu Věčnosti na hlavu. Vítězoslavný úsměv se mu rozlil po tváři.

Vítězoslavný a krutý. Jeho sen se splnil. Nezranitelnost a nesmrtelnost - nyní ho nemůže zasáhnout ani

Čas, ta nejstrašnější zbraň v rukou bohů.

"Zabte je!" vykřikl.

Poslední slabika druhého slova se však zlomila do výkřiku mučivé bolesti.

Pak mniši obklopující Mordacha s hrůzou sledovali to, co viděli jen oni a čtyři válečníci pod nimi:

Mordachovo pravé oko se rozcáklo, jako by jím prorazil těžký šíp; levé zmizelo, jako by ho náraz něčeho velkého vrazil hluboko do hlavy.

Neviditelnými zbraněmi zabítý mnich se skácel dolů z prastaré zdi, Conanovi k nohám.

Zavládlo vpravdě mrtvolné ticho.

A první promluvil Conan, který jediný věděl, co se stalo, a který jediný věděl, co má říci.

"Vojáci!" zahřměl, až okolní prales odpověděl ozvěnou, "mnich je mrtev, protože nedodržel slovo. A kdo z vás si myslí, že by splnil sliby, které dal vám; je zatracený blázen! Pobijte jeho pohůnky!" Conan velitelsky ukázal na řady mnichů a slunce se mu lesklo na zjizvených svalech napřažené ruky.

\* \* \*

To, co pak následovalo, bylo krátké a krvavé. Přestože snědí muži s hákovitými nosy byli zruční bojovníci, proti mase zdivočelých žoldáků v pancířích a kroužkových košilích neměli šanci.

"Stačí!" znovu zahřímal Cimmeřan. Snad jen on ze všech lidí na světě dokázal překřičet ryk boje.

Žoldáci, cupující krvavé trosky kdysi lidských těl, pod velitelským hlasem strnuli.

Tentokrát Conan ukázal za sebe, tam, kde se v umělém pahorku černaly vchody do labyrintu:

"V jednom mnich nehal! Ty poklady tam jsou, a i ty nejbáznivější báchorky, co jste kdy slyšeli, ani zdaleka, ani zdaleka, nedosahují toho, co zlata tam opravdu je! A bludiště se nemusíte bát - dělal jsem na zed' šipky." vyhodil Cimmeřan do vzduchu obroušený kreslicí kámen.

Řev, který vypukl potom, už by nepřehlušilo nic, snad ani smrt ne.

\* \* \*

Když všichni zmizeli v labyrintu - žoldáci, lehké dívky, hostinští, paliči alkoholu, žebráci, tuláci... prostě všichni, zbyli v Ztraceném městě jen čtyři lidé.

Tři z nich mířili zbraněmi na toho čtvrtého, který ležel na círu z pokáceného baldachýnu a otřásal se záchvaty smíchu.

"Mluv!!!" to bylo jediné slovo, které ti tři dokázali říci.

"Mluv, nebo tě u Mitry doopravdy střelím!" zmohl se na celou větu Kenric a napjatý luk mu drnčel v ruce. Conan se posadil na rozbitou pohovku, na níž před nedávným odpočíval Mordachus.

"Měli bychom radši zmizet, než se něco z labyrintu vyhrne ven... jen Crom ví, co to bude za bestie."

"Ty nejdřív mluvit, nebo...!!!" Log-Log, strnulý v bojové pozici, meč před sebou, se také tvářil smrtelně vážně.

"Dobře," řekl Conan.

Ti tři jako jeden muž a jedna žena odhodili zbraně a sesedli se mu u nohou - co nejtěsněji, aby jim neuniklo ani slůvko.

"Na té Koruně, jsou tři nápisy, vlastně spíš byly," zacinkal Cimmeřan rozdupanými a popraskanými kousky stříbrného kovu: "nesu tvé rány; má paměť je nekonečná a vždy druhý a nikdy po druhé. A - a to je všechno." Conan se zatvářil, jak by další slova byla nadbytečná, opřel si hlavu o roztržený polštář a zavřel oči.

"Co to je za bláboly?!" Cassandřin výkřik přehlušil dva velmi podobné, jen pronesené hlubšími hlasy. Conan oči znovu otevřel (velmi pomalu); v jejich modři se blýskal smích: "To znamená přesně to, co jste viděli, vy ovce. Koruna Věčnosti dávala svému nositeli nezranitelnost, ale pamatovala si všechny rány, které dopadly na jeho tělo po dobu, co ji měl na hlavě - to jsou ty první dva nápisy. Z toho třetího jsem - a správně! - pochopil, že ten, kdo si ji nasadil po někom jiném, utrpěl během několika okamžiků všechna zranění předchozího nositele. A Věčný král za ta tisíciletí musel dostat ran opravdu nespočetně - to bylo vidět na tom, jak se krásně rozpadl Noční Bůh," Cimmeřan se otočil na Cassandru, která jen nechápavě kulila oči. "A to už je opravdu vše," mohutně si přihnul ze soudku vína, který zázrakem přestál boj.

"Takže Mordacha vlastně zabila moje dýka!" vypískla dívka, když se jí v očích (konečně) objevilo poznání, "a samozřejmě tvůj šíp," pohladila nafukujícího se Kenrica po rameni.

\* \* \*

Pozdě večer, když leželi kolem ohně, už daleko od Ztraceného města, si Cassandra povzddechla: "Jenom škoda, že jsme si nevzali něco z toho bohatství. A tolik tam toho bylo!"

Chvilí bylo kolem zkomírajících plamenů ticho, rušené jen skřeky noční džungle a dvojhlasým chrápáním. Conanovy oči se leskly odraženým světlem uhlíků:

"A kdo říká, že si nikdo nic nevzal?" zalovil v opasku a do tmy se zablýskal obrovský, podivně vybroušený diamant. Na jeho fasetách se lámaly maličké duhy - Cassandra si fascinovaně přisedla blíž.

"Půjč mi to," zaprosila.

"Rád, ale musíš ho použít k tomu, k čemu byl původně určen," Conanovy bílé zuby zasvítily v úsměvu. Cassandra zoztražitěla a odsedla si.

Conan zatočil kamenem mezi prsty a podíval se na dívku tak, až se jí zúžil dech; celý večer měla podezření, že to není jenom víno a odraz ohně, co se Cimmeřanovi leskne v očích. Zle se tedy zamračila, aby na ní barbar to "úžení dechu" nepoznal.

"Podobné kameny si vkládaly do pupku kněžky jednoho starého boha - a dělají to při zvláštních příležitostech dodnes."

"Opovaž se!" I dívčiny oči se teď leskly - stejně jako dva nože, které svírala v dlaních. Dobře věděla, které kněžky, kterého boha a kterou zvláštní příležitost Cimmeřan myslí.

A Conan mluvil dál, jako by si ničeho nevšiml: "Hadí tanec se to jmenuje. Hmmm, snad jen bozi vědí

proč," polohlasně se zasmál.

"Nemluv přede mnou o hadech!"

Cimmeřan celou dobu nestoudně pozoroval vše, co spíš odhalovala než skrývala dívčina sice nová, ale snad ještě kratší tunika. A všelijaké křivky se pod ní v mihotavém světle zlatavě leskly. Cimmeřan se otočil na záda a rozkošnický se protáhl. Svaly pod plátěnou kazajkou se zavlnily.

Cassandra strnula úžasem. To co pak řekla, rozhodně říci nechtěla - jako by to řekl někdo v ní. To, že se k barbarovi vzápětí přitiskla, také asi udělala nějaká jiná dívka:

"I když, někteří hadi..."